

- 5) Sager om servitutter og brugsrettigheder over fast ejendom.
- 6) Sager om ejendomsdom, jfr. § 476.
- 7) Sager om mortifikation af dokumenter, servitutter, brugsrettigheder og grundbyrder, jfr. § 477.
- 8) Ægteskabssager, jfr. § 448.
- 9) Faderskabssager, jfr. § 456 a, stk. 1 og 2.
- 10) Sager om umyndiggørelse og lavværgemål, jfr. kap. 43.
- 11) Sager om prøvelse af administrativt bestemt frihedsberøvelse, jfr. kap. 43 a.
- 12) Sager om prøvelse af beslutning om adoption uden samtykke, jfr. kap. 43 b.

§ 226. Ved landsretterne behandles:

- 1) Sager, der ikke i medfør af § 225 er byretssager.
- 2) Sager om prøvelse af afgørelser truffet af et ministerium eller en central statslig klageinstans, der har den øverste administrative kompetence til at træffe afgørelse i sager mellem det offentlige og private. Dette gælder dog ikke de i § 225, nr. 11 og 12, nævnte sager.

Stk. 2. Parterne kan vedtage, at sager, der efter stk. 1 er landsretssager, skal behandles ved byret.

§ 227. Sagens værdi bestemmes efter påstanden i stævningen. Omfatter påstanden flere krav fra samme part, er sagens værdi den samlede værdi af disse krav. Renter, sagsomkostninger og værdien af en modydelse, hvoraf et krav måtte være betinget, medregnes ikke.

Stk. 1. Angår påstanden en ydelse, der skal betales et ubestemt antal gange, beregnes værdien ved at multiplicere ydelserne pr. år med 10. Angår påstanden en ydelse, der skal betales et bestemt antal gange, beregnes værdien ved at multiplicere ydelsen pr. gang med antallet af gange, ydelsen skal betales. Værdien kan dog ikke overstige ydelserne pr. år multipliceret med 10. Er ydelserne ikke af samme størrelse, lægges ydelserne for det sidste år inden sagens anlæg til grund for beregningen.

§ 228. Kan sagens værdi ikke bestemmes på grundlag af påstanden i stævningen, men angår sagen dog krav af økonomisk værdi, skal sagsøgeren anslå værdien så nøjagtigt

som muligt. Om fornødent ansætter retten værdien ved et skøn.

§ 229. Udvides påstanden i en sag om krav af økonomisk værdi, der er anlagt ved byret i henhold til § 225, nr. 1, ud over den i denne bestemmelse nævnte grænse, kan retten ved kendelse henvise sagen til fortsat behandling ved landsretten, medmindre parterne vedtager byretsbehandling, jfr. § 226, stk. 2.

Stk. 2. Kendelse, hvorved byretten efter stk. 1 henviser sagen til landsret, kan ikke indbringes for højere ret.

§ 230. Ændres påstand eller anbringender i en sag, der er anlagt ved landsret, således at sagen efter reglerne i § 225 skulle behandles ved byret, vedbliver landsretten med at være kompetent. Det samme gælder, hvis enkelte dele af sagen, der hver for sig ville høre under byret, udskilles til særskilt behandling eller påkendelse efter § 253.

§ 231. Retten påser af egen drift, at den har saglig kompetence til at behandle sagen.

Stk. 2. Har retten ikke saglig kompetence til at behandle sagen eller et af de rejste krav, henviser den sagen eller kravet til afgørelse ved rette domstol, såfremt sagen eller kravet hører under en almindelig domstol eller boligret. Retten kan dog beslutte at færdigbehandle sagen, såfremt kompetence-spørgsmålet først kommer til afgørelse under sagsang.

Stk. 3. Afgørelse om henvisning træffes ved kendelse. Er retten ikke kompetent, og kan henvisning ikke ske, afviser retten sagen ved dom.«

35. I § 240, *stk. 1*, ændres »skal« til: »kan«.

36. § 245 ophæves.

37. Efter § 248 indsættes:

»§ 248 a. Retten påser af egen drift, om sagen er indbragt for rette værneting. Fremsetter sagsøgte ikke indsigelse mod rettens kompetence i svarskriftet eller, hvis sagen ikke forberedes skriftligt, i det 1. retsmøde under forberedelsen, anses retten for rette værneting.